

Piřmanlık

– halisi · 20 Kasım 2015

Istırap içindeyim, bu ne yaman bir acı,
Gönül yaralarının neden yoktur ilacı?

Önüm, ardım karanlık, ışıktan nasibim yok,
Sinemdeki derdimi, bilecek tabibim yok.

Mehtapsız gecelerde, bağırmda sızı ile
Girdim çıkmaz yollara, sonumu bile bile.

Düşmüşüm bir boşluğa, dibi yok, nihayetsiz,
Halimi anlatmaya sözcükler kifayetsiz.

Bu yazgıyı yaşamak varmış meğer kaderde,
Onu da duçar ettim, onulmaz bin bir derde.

Hayalini kurarken, hasretle sarılmanın,
Şimdi zamanı mıydı, böylesi darılmanın?

İçimdeki yangının, düştü ateşini dile,
Ben çilemi artırdım, bir anlık öfke ile.

İpek saçlar salınmış, ancak gergin telleri
Artık eskisi gibi, uzanmıyor elleri.

Bakışları buğulu, belli ki hayli üzgün
Kahverengi gözlere gölgesi düşmüş hüznün.

Gül yüzünü soldurdum, gülüşünü özlerken,
Kem söz edip küstürdüm, yollarını gözlerken.

Üst üste düğüm düğüm, oldu artık kördüğüm,
Bu muydu sevdiğime, reva diye gördüğüm.

Bir hata ki çok büyük, bu suça eman olmaz,
Affedecek olsa da, derdime derman olmaz.